

dirk vekemans

sun(t)ra(nce)

versie 0.3.2 - 24/06/2011

Inhoud

Fate in a Pleasant Mood	4
Circe	5
Other Planes of There	6
Stars Fell On Alabama.....	7
Mu	8
Journey Towards Stars	9
Lanquidity	10
Love In Outer Space.....	11
Biosphere Blues	12
Kosmos in Blue	13
Intensity.....	14
Dance of Innocent Passion	15
Days of Wine and Roses	16
Blue Intensity.....	17
The Invisible Shield	18
Janus	19
Velvet.....	20
Joy.....	21
Heliocentric	22
Outer Nothingness	23
Other Words.....	24
Sunrise	25
They Dwell on Other Planes	26
Earth Primitive Earth	27
Yesterdays	28
Lightnin'	29
Lights on a Satellite	30
Bassism	31
Where is Tomorrow.....	32

The Beginning.....	33
Cosmo Approach Prelude.....	34
If You Came From Nowhere Here	35
Astro Black.....	36
Aurora Borealis.....	37
Quiet Ecstasy.....	38
Prelude in C# Minor.....	39
Pleasure	40
A House of Beauty	41
The Sun Myth	42

Fate in a Pleasant Mood

een voet schiet door de weg de weg
is van behangpapier het is er
modderig & in het valse licht
verdwijnen jij & ik op elk
van onze glibberige paden.

in onze handen bengelen de rafels
van een nat eindje touw. gemis. uit
het verkleefde boek van onze lijven
lees jij mij een knoop van gaas uit de
verbanddoos er zijn zeg jij er nog.

onze tongen proeven zoete tongen &
de resten van een woekerende wonde.
het geurt in onze week naar stof,
de lucht draagt vuil in zich ik
geloof die zo verzwaarde ether

wel.

Circe

hierheen, gebaart een zon. jouw katten
waren er rond met grote wolvenogen,
jouw leeuwenburcht is opgebouwd
uit lagen linnen leem & paarlemoer

deken dak & spreid. de stem snijdt door
het langverwachte ochtendgloren. jij tast jij vlucht
jouw schouders bollen hun oker in het grijpen
van mijn handen. ik zie voluit een blauwe maan
jouw naam jouw tijd jouw lijf verbrandt als wol
in mijn al te snel gesponnen heden.

de gong. ik vang omfloerst in warme tranen
de eerste heesbevoren klank. ik slik.
er scheurt een kleenex van verdriet in mij.

Stars Fell On Alabama

Flinterdunne beweegredenen scharen
zich achter de holtes in je kiezen, je kauwt
je de grijnsomwalde ogen uit, het valt

wel mee, ze rijdt je op & af & aan
& de draaiing in het ding draait mee
met de ringen van de
ringen van de
ringen van de

derwisjenplaneet.

Het zeikt geluk in teutestrepen, het zwakzinnige
drijfgasbellentoonveld alarmeert
de hoofdregelaar, de hoofdregelaar

uit zich in zwitsalbilletjeskletsen
& pitswangenknijpen bij de strijkgoedgeuren
& tussen de verse lakens steunt & stoot
& strompelt dit:

een onooglijk wit drama [WIT DRAMA]
druipt op Alabama vannacht [ALABAMA],
een lichtjes hemelse situatie [TUATIE]:
sterren in de leegte van een spatie [PATIE].

(plak het op het *keyboard*, snel -)

“you got that Simon?”

Mu

Mijn handen scannen bij herhaling
het onthullen in. De plooien van
het afgerukte kleed in marmer.
Het houderige opstulpen van tepels.

Dat ik haar zo pardoes in jou laat vallen
& het weke op jouw barre bodem streef,
gelukkige! Ik brand & ril & lees
in waaiend zeewier haar verhaal.

Geschiedenis : Atlantis

Een meeuwenvleugel krast de spiegel open,
haar zwarte mond kolkt in het blauwe op,
haar slikken slikt haar honger & de vogels
& de zon. Duister is hoe zij zich tot naam

van jouw verlangen ontbloten kon.
Haar hese lach maakt elke
dichter misselijk & moe.

Haar wetenswaardigheid.
Haar kleverige *string*.

Journey Towards Stars

ons areaal krimpt in, stof
staat onze ruimte naar het leven, de tijd
wil adem ook halen, de tijd denkt & de tijd
denkt *ik* & de tijd denkt *ik haal adem*

& de lucht raakt op in de woorden & op
de ogen liggen als zeereepduinen
de vellen van het reeds geziene

& in onze oren plopt het watten van het reeds gedachte
& het schraalland wasland dat nat
onder de speelznelaag op de kaart lag

in werkwoorden nu is verdronken, ons vlakke
land weg draait in heel snel licht, vervalt, buigt
zich in sterrentwijfel het rode in &

*[f*nklt]*

Lanquidity

Haar uit zit in de T, dat rare
af erin, het voze gewemel

van rot, geselende slierten
ingeblikte doornen tussen
de tenen, vat aan het open-

halen van eelt (wildgroei
van leed oordeelt een deel)

om-

sijpelt zo, spijkert het bloedsnotjoch
(zij, in pek & hoenderveren) jou in.

Want wand want is
de uitsnuit die ze varkt
waarom de wargrond
de afstof waar ze in

woelt waait
uit-

wegelt

Het spiegelkind knikt.
Ze heeft je geijkt aan
haar T geïkt.

(Uitzit).

Love In Outer Space

een tulp is een tong rond jouw tong
jouw bekken van bloemblad tot bloemblad
beweegt mij de holte, ik schuur

u mijn uiter-uitermatige
buitenruimte aan

Biosphere Blues

wie heeft de kat gezien de kat
wie is de staart gewit wie
wie wil stof vreten stof

in de herhaling toont de meester
zich de meester van de herhaling

zie je: als ik u wil wilt u wel
maar ik zing u de blues de blues

die diepe die harde
dat gapen het rot in uw
vermaledijde kop

ik weef en scherp mij af
ik waas & voel u weg
ik wankel u te kokhals, te knipworst

als ik u niet wil wilt u wel maar zie je

wie had de kat gezien de kat
wie heeft mij de staart gewit gewit
wie vreet er het stof stof stof

Kosmos in Blue

gooi de buik open, drie, twee
zwerf, zwerf het vuil in, dring in
de daad door, knip

vlakke hand op de witte
melk, de melk klotst in de emmer, spat.
Heb ik niet. Hemd. Heb ik niet. Knoop. Heb ik niet.

Hier aan de piano is
niet hier aan de piano, hier

(drie, twee)

heb ik niet.

Klam, zweet op het.
Strak, dieper in.
Spier, & aders tekent je arm in je arm.

Onze kosmos is blauw onze wereld een oog onze

Intensity

Het gegeven is hangende, we fluïmen
er tegenin, de doorgang knabbelt onze magen weg, de handen
vervellen, de ogen bengelen op de bespeelde pleinen van de angst.

Wierrook op het veld, gevangene van het woordje vaderland.

Je penis als een eindje ballon floept je broek uit.

Je armen dragen niet je armen.

Je hoofd knikt je hoofd weg.

Je benen verformfaaien.

Je schoen resteert.

Hier is het restje ik dat erdoor kan,
je ik tekent je ik op tot het ik hikt:
reflux van de soulwax in je oor

(afloopt op trampoline).

Dance of Innocent Passion

Bloed klopt bloed klopt bloed
in je oor de wereld door, je slaat
met je slaan aan het welken, kort
eerst dan verder, hier

ik

zeg je hier, daar, de tekens die je maakt
in het maken van tekens, de aarde
die je schept in het scheppen van klaarte

& daarmee zeg je de passie het leed aan
van de onschuld, het inslaande ritme
waarvan op de kookketels het mesjogge
druppelveld, de wollige wervelingen
van de ontwakende melodie

haar geinige beenomslag om het randje laken
haar rozige stulpen van o tot een luchtkussen
waarin je sonoriteitenkabinet in pluchen wolkjes
explodeert,

de vederbespraakte zangwijzer ochtendploft

& het rillen van de kleuren in het licht
& de spilzucht van je pompen, je brommen
& je onderwaartse worteldrang & schel klikt

in het hemelhaakje het schetteren der gewekten
de lijkjes wier lijfjes werden aangehaald
in het verschroeiende zicht van het beenloze
volop drinkende het nectar, de tandeloze voorspraak

& gij glimlacht de glimlach der edelen
bij het scherprechteren van de dingzieke kids
van wie je de speeltjes met slavenhanden klutst
de joysticks als aardse kicks verwerpt, kijk

zeg je zie je niet wat ik zei?

Days of Wine and Roses

wilde dieren wil ze
bloed ! wijn! rozen!

dóórsteven strak uw skelet broeder
stop een breedwalsklare rol
etsmetaal in je kop. Naaldhak!

Smelt in! Bijt je eigen grapzuur
in dat zoeterig zoutje. Zo uitwasemt

haar slanke wasemhals, zo

vangt jurkbloesem de jurkbloei aan & aan
velt het kind uw geharkte
zielperk de man.

Blue Intensity

het doffe doft met
de plof van een mes

mesmensen zijn meerminnen
in het ruime sop, pot-

sierlijk hoorn-

vlies op de
geronnen stilte

The Invisible Shield

als het krijsen begint, eindigt de krijs (weinig gebruikt)

als het zingen begint, eindigt de zang

als het ruisen begint, is er

de afloop

nog

Janus

de afloop (uit elk beeld hangt een draadje te bengelen)

van het geheugen staat er op om af te lopen, het geluid
wil als een windeltje fijngazig verband om & om
het vingertje van de juf in mij, die daar, die venter

met het hoepelrokje (ze
neigt nogal naar wijzen op
geritsel in de kinderhoofden)

& kras kras draait een stel tandwielletjes
het affe af op de glasplaat

het willen, de gespierde hoop
& andere wedstrijden van publiek spreken
verdringen zich als handenwringende koppeltjes
aan de randen van de tekstgleuf

Velvet

uitstaande fluitvogels bij peertjeslicht te fluitvogelen hangen

Duw op Ctrl-Alt-Del: *haar kooien, haar maan, haar withete vijvers!*

hoe weet het donker rond de gloeidraad

dat het donker donker is?

zo stort zich mijn zien

op het zien van de blonde

bleke vlek in het vage

je vuur aan de lont

Ik hak ribbeltjes in het fluweel van je verdwijnen

ik giet je adem zachtjes in de eindeloze geulen

pas op, daar kom je

Joy

J O Y Y O J

O Y J J Y O

Y J O O J Y

Heliocentric

het brede heeft het van het verre
& het verre verheldert de omvang

de vogels aan de voet gehouden
& de berg beschenen in het licht

verklaren ook de schaal waarop
de zon een zon is in de zon.

Outer Nothingness

het schrijden spreekt zich in het schrijden uit
de tempel draait de goden door haar zuilengang
we zullen rook houden waar we vuur zien
& halt waar het ons uitzeikt

gerechtigheid geschiedt desnoods
& uw wil lag er al, de grijze kabels naast de rode

kom buitenom
dan hoef ik je
zo niet te horen

buitel in je stilstand om
dan ga je feller op de gespannen leegte
druppen dansen ter strepe stuiteren

waai voort het botschietende

Other Words

de vouw ligt hier & naast
de vouw ligt het hier, bij

de stof, het wikkelen zat
in de omslag al & ai fok

dat draait

weer uit op kom je effen
boven postzegels kijken

Sunrise

het donker tokt op de hoofden van de horizon
een tong krult dat ze plassen moet, elk oog
staat bol van de leugens maar in de geulen

van het licht wiebelt de slang van de vreugde
hogerop, kronkelt langs de streepjeskatten
tot bij de schots & scheve vensterbanken

het zwalkhuis braakt de nacht op de velden
& de velden slikken, hikken, schikken zich
in akkers, koeienwei & macadamweg.

de postbode kiepert dikke enveloppen
paprika-poeder en witkalk in
verdrietige blinkbrievenbussen.

overall loopt een vader uit werken
de hoekjes van de straat af met een bruin
boekentasje boterhammen
op naar de ploegbus

uit de kieren van jouw dromen
stoom ik weg, in zon vergaan

& in de draden onderaan
hangt als laatste knikkebollend
& moe van mij jouw mooie maan

They Dwell on Other Planes

wij niet zeggen ze wij niet
dus haak ik een lapje

verder in het wereldwijde flapperen
(iemand zal mij moeten weerhouden
of ik zeg het allemaal & wat dan?)

uit het behang komt een schaduw de muren afgekropen
het geheel verliest het van het bijzondere, de tik
in het tikken van de klok tikt verder dan het tikken
tikken kan & de tik is te waar om mooi te zijn

wij niet zeggen wij (ze hebben
het haken aan de haak gehangen)

vroedvrouwen verlossen mij vervolgens
uit de klauwen van het lidmaatschap:
in vloeibare wol met dikke klonters
& tegendraads gerinkel blijven wij

wij niet
zeggen
wij niet

Earth Primitive Earth

de telling is telkens dezelfde
maar tijdens het tellen
verschuift hetzelfde
van hier naar daar

een borst beroert ternauwernood katoen
de vogel houdt zijn vliegen in
het licht rond haar gaat zichtbaar trillen

*(als ze voorover buigt
ontploft het licht in het licht
van haar gezicht)*

van daar naar hier
is de telling dezelfde
maar tijdens hetzelfde
verschuift het tellen

telkens

Yesterdays

[pour antoine]

gisterens glinsteren huiselijk wijl
de dichtelijke honden onderkwijlen
het huis & jongen er hun godlijkjes

de blik verschuift de stem de stem
verschuift de vinger de vinger duwt
op de wonde & in het trage staat

de ontroering haar stilte geheel af aan
het naaldruisen van de nakende

kertsbomencascade. *Oui,*

je te jure:

“het pornoletterisme leeft in ieder van u
laat het vrij laat het vrij laat het”

(& dan nu de lachende bliksem:)

Lightnin'

in uw missaal staan ook massale
overschrijdingen van alarmniveau's, de
recordverpulveringen verdringen zich

om brandhout te maken van
het vooruitgangsbliksemen
in de boonvoze onderbuik.

zacht de zwarte engel schuurt zijn
floeren vleugels aan de harde nacht

het vleugelvel scheurt & het bloedt
glanskevertjes & korrelwormen die
heftige zandkreten slaan

Lights on a Satellite

zet het licht op de neus
schroef de neus op het
rakettentopje steek nee

zet de neus van het
licht op het topje van
de raket hef nee licht

het topje van het hoofd
van het lichkopje schroef
de draad van de kop nee

draai de lichten op de
neus van het topje van
de rakettenkop nee

breng de raket in de
gleuf van het einde
van het licht nee

zet je neus op het licht
& wacht tot het vogelt, ijl
zilveren spettertjes sproeit

uit vliezige lichtgolvenkopjes

Bassism

*w wr wrd
w we wor wrd*

*w wr wrd
w wd wrd wod*

sprngu iak aahk ntk NTK

het blokje leesbalk schuift langs je sporen
je sporen schuiven langs het blokje leesbalk

de bassen doen *vingertje mijn vingertje*
onder je woorden. Stokt, staakt het lezen
als je de deur opendoet:

‘daar heb je dat verrekte oplossen weer’
spreekt het bewustzijn

Where is Tomorrow

- als we de
- nu we de
- omdat we de

["Bison Houtlijm/Colle à Bois", "zingende zielen op een Digital Voice Tracer", "het is een sloerie maar ze zit zo lekker", "een worst met een verduurd velletje"]

de ruimte tussen mijn vingers
is hoogtijd voor jouw vingers

```
terwijl (ik je zo openplooi){  
  
    de tijd geeft  
    de ruimte neemt  
    de tijd, terwijl (ik je zo openplooi){  
  
        ...  
  
    }  
  
}
```

//de laatste afdeling loopt uit in een gesloten punt

[Naar bovenliggende map gaan]

& waar is de toekomst

- "waar?"

- "waar?"

- "waar?"

- "waar?"

The Beginning

Slijp je glinsteren aan het botte van dit bollen
rek je slijmen tot een schitteren om & om dit duren

bot ben ik & knol
met binnenin het tere witte
van het tere witte land

(ex-strandkeien)

zoals - excuseert u mij deze activering-
je tong in die mondholte van je
het licht tegen je tanden duwt,
er duister uit betreft

(chocola met sinaas)

Cosmo Approach Prelude

ie lacht ze & het beest zit haar op de tong
oe denkt ze & de tong krult haar om
o zegt ze & ze slikt zich krom rond een andere klinker

'al wurmende
het oranje gestreepte achterlijfje
in de boterkeurige bloemblaadjes
herdenkt de wesp de bloem'

u poneert ze & ploft &

in-
&

uitslaande in de open holtes
der levensbanen groeit
haar zuchtje *phfft* aan

tot het briesje *prllldth*
het tochtgat *brriieètt* tot de
de windstoot *vvrbrroekghk*

& bij het klemwoord *vloedgolf* slaat
ze over de krantenrand , haar mondje
druipend van de schuttingtaal

If You Came From Nowhere Here

(Why Can't You Go Somewhere There)

wij lijnen ze uit wij die lijnen van ons
wij bergen ze weg die hompen in de huid
wij houden de monden vol rein geweten
onze leugencellen lekken niet of nauwelijks

hoog de spiegel in je ogen kromt mij in jou om &
hoor de spiegel in de auto kreukt de auto in &
hier de spiegel in de steden kreunen de steden
in de spiegel maar de zon die wil maar niet

vandaar: barst toetert de turkooizen toeterman
& in een haalbaar toerental spint het hier
de folie van het hier af tot de naakte likbare

toverbol opbolt: o toverbol o bolleknol. *kak.*
wij *faden out* & weg. de kuip loopt leeg. waarom,
als wij van nergens hier al kwamen, komen wij nooit
ergens daar?

Astro Black

[le ciel est bleu]

e ciel est bleu l
ciel est bleu e l
iel est bleu ce l
el est bleu i cel
l est bleu ei cel
est bleu le i cel
st bleu el ei cel
t bleu se lei cel
bleu ts el ei cel
leu bts el ei cel
eu lbts ele ice l
u belts ele c eil

[beluste eicel]

Aurora Borealis

in de onzichtbare draaiing van de hemelen
kan je middels een doordeweekse lichtekooi,

zo'n frêle, wulpse freule met een jurk vol gaten,
vrij makkelijk het bestaan aantonen

van polarisatie, de regelmaat van de klok
die we met de trams & de trolleys
de zingende telegraafdraden
& een ontembare verbalisatiedrang
in het hart hebben gewekt

van het ons als een buitenaardse hoer
omringende buiten:

je neukt haar, je betaalt
& weigert verder nog
de hemel in te kijken.

Quiet Ecstasy

de pianist voert de pianist uit & zijn liefde
voor de herhaling schuift tussen de ladders
de handen in elkaar

wij worden bezemsterk wij
worden trilling wij
halen stof om in stof

wij laten in de spanning
de spanning van de stille
extase ontstaan

zodat het branden het branden betreft
van stralen in het stralen van ons bestaan

(de afloop is waar het afloopt)

Prelude in C# Minor

- dondert neer op je hoofd (druipt je oor langs)
- de vreugde (ligt) in het verschiet bij de schillen verdriet
- uitwasemt borsjtgeurtjes in de stegen van Alstad, de mythische
- zoals het brein het huis uitswingt, zo draait de aarde naar nergens
- misschien hier nog een map “formulieren”
- het oog zelf
- schoonheid is een lening (af te betalen met de bewegingen er naartoe)

neer ligt het hert, druipt
framboise, vuur likt & geconfijt
boert het verderf verder

groen gaat het rijtje af

Pleasure

het raken van het ene
raakt het andere dat het ene raakte
maar nu raakt het andere het ene zo

dat het andere het ene is dat er niet was
daarnet toen het raken het raken was
van het ene.

hier.

A House of Beauty

als je start zit je in het starten
te wachten tot je je zelf ziet,
al startende

ik ben weg van je, dat
weet je, ik haal je uit
elk kleed dat je draagt

& elk kleed is een leeg huis
waarin de zon haar stof
terugziet, kust, ksssst

shshshs

The Sun Myth

Toen de tijd nog niet bestond, zat de maan nog diep in de aarde. Ze was woest & heftig, een hels vuur dat onder onze voeten laaide.

Wij waren naamloos, onze tongen waren lam & de woorden lagen nog aan de ketens van modderige klanken geklonken. Slechts dit, voortdurend: als stoom ontsteeg aan onze lichamen een onmetelijk verlangen.

De zon bestraalde ons & brandde namen op de aardkorst, maar niemand kon er iets mee aan. Toen viel er één door een diepe scheur tot middenin de aarde: er siste iets & de maan sidderde hevig.

De nieuwe maan brandmerkte de aarde, haar schroeien verdonkerde de maagdelijke zonnestrallen. Er brak een stukje af van de eeuwigheid. Toen suisde de maan de ruimte in. Haar afdruk werd oceanen. Het sidderen & suizen werd haar naam.

De naam dwarrelde als een lege huls neer op onze aarde. Eén van ons vond de lege naam op aarde. Er kwam een klaarheid in zijn ogen die ons beangstigde. Maar hij keek ons nauwelijks aan. Hij moest & zou de zee op gaan.

Wij zwalkten maanden zwijgzaam over de zee. Toen zag hij land & noemde het *Atlantis*. Er was genoeg van alles voor ons allemaal: water, bomen, vogels, granen, dieren. Maar alles baadde er in een blauwgrijze schijn, het was alsof er voortdurend een waas voor je ogen hing, waar je nooit écht door raakte. De bomen, de vogels, de granen, de dieren: alles leek er oud & saai & eender.

Onze leider leerde ons lezen. Hij zei dat het belangrijk was, voor als de tijd kwam & over ons zou heersen, zoals de zon over de maan. Wij begrepen er niets van. Hij leerde ons tellen, maar dat lukte niet. We konden niets onthouden buiten het ene dat we zagen.

De tijd kwam. Op de eerste avond bloedde de zon uit in de lege zee & leeg op het strand van Atlantis. Onze leider was in alle staten. Hij riep iets over een dam om het stralen bij te houden. Zijn ogen brandden als vuur.

Het was ook nog 's springtij & duizenden nieuwe schildpadden repten zich naar de branding. Op het bekrastte strand zeeg onze leider neer. Opgelucht zagen we hem sterven. Hij wees nog naar het strand, alsof er iets geschreven stond. & Inderdaad: daar stond de naam van de maan.

Wij lazen de naam. Toen zijn we maar met zijn allen van dat verduurde paradijs weggegaan.

Online versie:

<http://plaatsruimte.wordpress.com>

Creative Commons by-nc-sa

Dirk Vekemans:

www.dirkvekemans.be

<http://vilt.wordpress.com>